Principiul timpului pierdut

On Ianuarie 19, 2010

Ceea ce aștepți să primești de la viață este direct proporțional cu ceea ce ești în stare să resimți ca pe o cotitură nefericită a destinului.

Se scurseseră zile, apoi săptămâni, apoi ani. Edmond Dantes aștepta în continuare, cu o speranță neliniștită, să fie eliberat din castelul d'If. Sau măcar să se petreacă o schimbare în viața lui, pentru că singur în aceeași celulă nu mai putea rezista multă vreme. Se ruga să fie luat din celula lui și mutat în alta, chiar mai adâncă și mai întunecată. O schimbare, fie și în rău, ar fi însemnat o schimbare totuși. Se ruga să fie scos la plimbare, să i se dea aer, cărți de citit, unelte de muncă. Ceva nou de făcut, orice, ar fi însemnat o izbăvire. Dar totul rămânea neschimbat, mai puțin timpul, care se scurgea implacabil.

Bietul om uitase socoteala zilelor de când se afla închis. Își pierdu încrederea în sine. Își pierdut credința în Dumnezeu. Își pierdut orice speranță. Nu mai avea decât trecutul său atât de mărginit, atât de mohorât și viitorul atât de îndoielnic.

Dar toată suferința lui, toată această stare de nemulțumire și frustrare în care se afla, dispăru odată cu apariția abatelui Faria. Tot ce i se păruse întunecat și sumbru, începu dintr-o dată să aibă un colorit. Bucuria de a avea un tovarăș căruia să-i poată împărtăși gândurile, sentimentele și tot ceea ce-l frământa, era atât de mare, încât nu a mai ținut seama de trecerea timpului.

Leadership: Îți evaluezi nivelul de reușită prin prisma sentimentului unei implicări în crearea unei legături stabile și durabile între două personajele diferite, vizavi de ceea ce te interesează să împlinești prin înrădăcinarea sensul tău de sine în ceva care îți confirmă valoarea?

Dacă ai citit romanul „ *Contele de Monte Cristo*" , atunci știi că abatele Faria a avut un rol extrem de important în reușita lui Dantes. I-a alinat suferința și l-a întărit moral. L-a salvat ca prin minune de la disperare, sau poate de ceva și mai rău. Aici se conturează două personajele diferite: unul fascinat de puterea divină, vrednic de închinarea vieții în vederea răspândirii cunoștințelor ortodoxe, iar celălalt este dominat de puterea de a schimba sensul vieții prin creșterea șanselor de a rezista încercărilor ei.

Munca îndelungată (săparea tunelului) îi umplea zilele lui Dantes, iar atunci când se odihnea, avea speranțele care îl consolau. Cuvintele bătrânului, care cuprindeau numeroase învățăminte, îl îndemnau să-l asculte cu tot mai mult interes. Întocmiră și un plan de educație și studiu. În timp ce lucrau, Faria îl instruia pe Dantes, vorbindu-i când într-o limbă, când în alta, învățându-l istoria popoarelor și a marilor oameni. Așa zilele trecură mai repede și mai pline de învățăminte. După un an Edmond Dantes era un alt om.

Înrădăcinarea sensul tău de sine în ceva care îți confirmă valoarea este specific omului care nu se află în legătură directă și continuă cu lumea exterioară, care se afirmă și se realizează mai mult în solidaritate cu voința divină, identificându-se cu acea imagine puternică a cărei realitate a fost exprimată foarte bine de Shakespeare, astfel: *"Virtutea și știința sunt daruri mai mari decât noblețea și bogăția."*

Dantes și-a petrecut jumătate din tinerețe într-o celulă, dar timpul nu a fost pierdut. Pentru că abatele Faria l-a învățat tot ce avea nevoie pentru deveni o persoană respectată în societate, cu o autoritate deosebită, demnă de invidiat, cu cunoștințe deosebite în diferite

domenii. Fără nicio îndoială Dantes a avut nevoie de ceea ce a avut de oferit Faria, iar prezența acestuia i-a îndulcit captivitatea. Nu ar fi ajuns poate niciodată un om educat, cu însușiri alese, cu un comportament adecvat înaltei societăți, dacă nu l-ar fi întâlnit pe bătrân. Şi mai mult ca sigur n-ar fi descoperit comoara lui Spada.

Leadership: Tranziția ta de la credință la știință este rezultatul unui proces de jos în sus pus pe seama unui accident din visul vieții tale pe care hazardul l-a înscris în organizarea evenimentelor pentru ca tu să fii biruitor asupra puterilor lăuntrice?

Perseverența, dorința de cunoaștere, de perfecționare, de a dobândi noi abilități, l-au transformat într-un alt om pe Dantes. Au rămas de neuitat cuvintele pe care Contele de Monte Cristo (Edmond Dantes) le-a așternut în scrisoarea lui de adio: „Doar cel care a simțit nefericirea cea mai cumplită e în stare să simtă cea mai mare fericire."

Timpul pe care l-a petrecut împreună cu abatele Faria n-a fost nicidecum de prisos, nu-i așa? I-a adus, până la urmă, cea mai mare fericire. Iar visul lui Edmond Dantes s-a împlinit până la urmă, a ajuns mult mai mult decât ar fi sperat vreodată să ajungă, fără să știe că hazardul i-a pregătit dinainte drumul cel mai greu de străbătut, tocmai pentru ca lui să i se acorde răsplata cea mai înaltă.

Practic, reușita lui Dantes s-a datorat în cea mai mare măsură relației pe care a stabilit-o cu abatele Faria. Bătrânul, care servise cardinalului Spada, păstrase totuși ceva din vorba directă, pe șleau, a omului din popor, și astfel Dantes l-a putut înțelege cu ușurință. A învățat de la bătrân să aprecieze importanța lecturii, a învățat să scrie și să citească, a învățat matematică, fizică, a aflat lucruri noi despre civilizații și culturi, despre istorie, geografie, chiar și astronomie. Dar mai important decât toate acestea, a învățat cum să fie o persoană manierată și influentă.

A fi biruitor asupra puterilor lăuntrice înseamnă să ocrotești sentimentul de a fi departe de lume, să ocrotești puterea de a fi perseverent și slăbiciunea de a fi încăpățânat, încât să deprinzi toate virtuțile care fac podoaba leadershipului: credința, câștigarea sufletului, disciplina și inteligența.

Într-o relație umană ai întotdeauna de învățat. Schimbi impresii, împărtășești cunoștințe și experiențe, devii mai informat și mai motivat să treci la acțiune. Indiferent cine ești, indiferent unde te afli, indiferent ce faci, niciodată timpul pe care îl petreci împreună cu un prieten nu este timp pierdut. De la oricine poți învăța ceva nou, de obicei chiar de la cine te aștepți mai puțin. Prețuiește deci, momentele petrecute cu prietenii și nu le schimba pentru nimic în lume.

Scriitorul Les Giblen a ilustrat foarte bine acest aspect: *„ Indiferent ce definiție ai da fericirii, până la urmă vei fi convins că propria ta fericire depinde în mare parte de relațiile pe care le ai cu ceilalți. "*

"Nașterea din nou" este atributul sufletelor mari care știu câtă glorie este în a trece, cu neclintită putere a sufletului, proba de foc a vieții: de a fi singur într-un loc din care crezi că nu poți evada. Învață să reziști până în punctul când ești pregătit să trăiești experiența salvării. Trebuie doar să cunoști pe acel cineva special capabil să-ți prilejuiască schimbarea pe care o cere destinul în schimbul unei transformări colosale.

Leadershipul se introduce ca mijloc de probă, expresie a dezvoltării caracterului, în căutarea destinului pe care trebuie să-l înfrunți ca să-ți câștigi dreptul de a fi un om înzestrat cu calitatea virtuții.

Principiul timpului pierdut se aplică numai în cazul celor dispus să renunțe la o întreagă lume pentru a-și câștiga victoria credinței dătătoare de virtuți și har. După cum și zicala din biblie: "Dacă vrei să ajungi în împărăția cerurilor (acea înălțime a înțelepciunii desăvârșite), lasă totul și urmează-Mă pe Mine ! "

Timpul petrecut cu un prieten nu e niciodată timp pierdut.

Source: https://neculaifantanaru.com/principiul-timpului-pierdut.html